

Cristina Martínez García, ¿ahón tirem el gos mort?

Ricart García Moya

Lo del metafóric gos mort heu dién nostres antepasats del sigle dihuit cuan patien maldecaps de tot tipo: pallola, pigota, grup (cast. difteria) o eixemplars com la sinyora Cristina de los Martínez, ez, ez, dátil de rabosa encaramitat a 'Presidenta del Consell Valencià de la Joventut'. Hui, 23 de febrer d'este 2021, ix la seua gárgola en el diari catalá Levante, cagandant¹ un artícul en el més repugnant y caldós catalá, adobat en mistiquea rabicalenta. Ni el *Flabiolaire del Ter* mos escagarrusaría una ponderá pareguda.

Y aixina, aufegant l'idioma, ha aplegat dasta'ls núbols del paraís d'or administratiu y sardaner. En porreta ha eixit al finestrot mediàtic a péndrer veu y, entre rots y reglots idiomàtics, mos ha banyat en gargallaes com "avui, mentida, aquest, crisi, arrossegar (res que vórer en el *rosegar rosegons* en valenciá), aturem, marxa...".

Pareix que la joyeta cul de got naixqué en Quart de Poblet² y, per lo vist, vol deféndrer, diu, el valenciá. ¡Ay, que Sent Roro mos ampare! L'animeta mos endenya del mal de les rates, que heu fan uns y heu paguen atres, jovens y chiquets.

Eixemplar en mal rascany, es més roín que la tenca pudenta o el raspeig del raim. En la seua fulla amaneix el lletrero "DIA INTERNACIONAL DE LA LENGUA MATERNA Consell Valencià de la Joventut" ¿Cóm pot tándrer tan poc esme y vergonya esta

boqueta de sigró? ¿Escoltá a sa mare dir alguna vegá lo del 'avui', 'mentida' y demés catalanaes en Quart de Poblet, Marchalenes o Monóver?

Per sort tinc familiars en casi tot el Reine, incluit Quart, ahon de chicotet y chicot anava en mons pares a l'alquería de la tía Paquita y el tío Pepe, llauraors. M'enrecorde, con si fora ahir, que botaven per les sequioles, s'amagaven per els verts canyars, en prou porega per el mític Greixer (cast. *'hombre del saco'*). Dasta la fábrica Refracta (¿encá está?) era un parc temàtic de la Naturalea, ahon els menuts buscaven tallarrosos en el fanc, sangrantanes entre'ls juncs, tisparixos, parots, escarabats de la creílla, granotes, caragols..., pero ningú de mosatros escoltava els destarifos catalaners d'eixa allioli agre de Martínez García. Anava a tráurer paraula a paraula els destarifos llingüístics catalanistes d'esta dona, pero com a ningú li apetixen estes coses, me'n vaig a dinar un arrós en carrancs y clóchines que ya esta en taula. Por cert, molt joveneta no pareix la chicona dels pantalons a la monquilí, pera ser Presidenta dels Jovens o lo que siga.

Ahí la tenen vostens, fent la mosqueta y més contenta que unes pascues, aumplint bolchaca, clin, clin, clin, sinse parar, mentres u raere d'atre mos caga bonyigos catalanistes ¡Quina agonía mos dona esta desgavellá coenta! (periódic catalá Levante, 23/ 02/ 2021)

¹ Elegant y aulorós verp del valenciá de la ralla entre Monóver y el Carche.

² En valenciá modern tenim la reducció del sonit velar oclusiu sort $q > c$ en Quart: "en el pla de Quart" (La Moma, 25/ 04/ 1885, p.5), "viu en Quart de Poblet" (Miralles: Entre un peixcaor y..., 1918, p.7), "la de la Llum en Quart de Poblet" (Gadea: Tipos, III, p.106), "beu més vi qu'es cull en lo pla de Quart" (Serrano, M.: El llop de la Murta, 1928, p.30), etc.